

REFORMÁCIÓ

Nehémiás 8,1-12.
Nehémiás sorozat

2018. június 3.

1 Az 1940-es években a Skóciától északnyugatra fekvő szigeten, a Hebridákon, valami különös dolog vette kezdetét. Ronald Campbell, vendég igehirdetőként végezte szolgálatát az egyik helyi gyülekezetben. A feljegyzések szerint, meglehetősen átlagos bevezetője után, felállt egy tizenéves fiú, és hosszú imádságba kezdett. Imádsága közben az addig higgadt és komoly férfiak és nők, sorban kezdtek térdre borulni Isten előtt, és kezdték mind-mind megvallani bűneiket. Ezzel az eseménnyel vette kezdetét egy csodálatos megújulás, amely hetekig, hónapokig tartott ott a Hebridákon. Feljegyezték azt is, hogy a sziget környékén csónakázó halászok között voltak olyanok, akiket annyira betöltött a büntudat, hogy úgy érzeték, ki kell kötniük, hogy megvallhassák bűneiket Istennek. Előfordult, hogy a föld alatt dolgozó bányászok egész műszakjai érzeték úgy, hogy nem tudják addig folytatni a munkájukat, amíg nem rendezik a kapcsolatukat Istennel.

Nehémiás könyvének 8. fejezetétől kezdve egy ilyen csodálatos lelki megújulás történetét olvashatjuk. Nézzük, hogy mi mit tanulhatunk mindebből!

2 52 nap alatt felépült Jeruzsálem. Erről a csodálatos újjáépítésről olvashattunk Nehémiás könyvének 7. fejezetéig. Már szóltam róla, hogy Isten milyen bölcsen és kegyelmesen irányított mindent: egészen Nehémiás kiválasztásától, akit az egész újjáépítés élére állított, addig a pillanatig, amíg az utolsó téglá, az utolsó vaszár, az utolsó ajtószárny vissza nem került a város falaiba.

Isten így alakította a politikai-történelmi folyamatokat, de mindezt nem pusztán azért, hogy egy város élettelen kőfalai újra régi dicsőségükben tündököljenek, hanem mert mindez valami sokkal fontosabbat készített elő!

3 Látnunk kell, hogy nemcsak történelmi változások, nemcsak óriási külső helyreállítás kezdődött el akkor, amikor enyhült a fogság szorítása, amikor egyre többen térhettek vissza Kánaán földjére, amikor elkezdődött a templom, és Jeruzsálem falai újjáépítése, hanem valami formálódott és alakult ott a hazatérők szívének mélyén is!

Szakaszonként olvassuk majd Nehémiás könyvének 8. fejezetét, abból is az első 12 verset, ezen a módon vizsgálva meg azt a különös pillanatot, amiből oly kevés volt az emberiség történetében, és amely bizonyos értelemben nagyon is hasonlít az egyház korai korszakában, vagy a reformáció korában, vagy a Hebridákon történetekhez!

4 **Nehémiás 8,1-4.** Azt olvastuk, hogy „... **az egész nép egy emberként összegyűlt...**” (1a). Döbbenetes! Ezt az eseményt nem plakátolták ki. Nem járt körbe a városban, sem környező városokban valaki, aki hírül adta volna, hogy valami nagy esemény készül. Amit itt olvasunk nem emberek munkája! Itt valami különös dolog történik: egy nép egy emberként eljött a Vízi-kapu előtti térre, mert valami ellenállhatatlan belső késztetést érzett.

Ezután „... **azt mondták Ézsdrásnak, ... hozza elő Mózes törvényét, amelyet az Úr adott Izráelnek...**” (1b) Megtudjuk, hogy a történetben szereplő emberek azért gyűlnek össze, mert hallani akarják mi az Isten akarata rájuk nézve! Ők engedelmeskedni jöttek! **Mennyire különleges pillanat ez!** Nincsen széthúzás, nincs ellenségeskedés, „**egy akarat van**”. Ez az, amit csak Isten végezhet el a szívekben!

Isten készítette el tehát ezt az alkalmat, Ő lépett előbb, a nép csak válaszolt, mert megérezte a pillanat különlegességét! A pillanat elkészített voltát mi sem mutatja jobban, mint az, hogy a nép: 1. „... **olyan férfiakból és nőkből állt, akik mindnyájan megtudták érteni a hallottakat.**” (2) 2. „**Az egész nép figyelemmel (ráhangolt szívvel) hallgatta a törvénykönyvet.**” (3)

Érdekes kifejezés ez: „**hallgatta a törvénykönyvet**” (3)! Miért nem azt olvassuk itt, hogy „hallgatta azt, aki felolvasta a törvénykönyvet”? Négy dolgot érthetünk meg ebből a kifejezésből: **(1)** A történések középpontjában Isten kijelentése áll, és nem az, aki felolvassa azt!; **(2)** A párbeszéd a kijelentés (Isten törvénykönyve), azaz a törvény Adó Isten és a nép között zajlik!; **(3)** Az a fontos, hogy a nép a törvényhez, és nem az, hogy a felolvasó személyéhez miként viszonyul; **(4)** Az a fontos, hogy a nép az Isten beszédére milyen választ ad majd!

Egyértelmű tehát, hogy Isten igéje mindig döntő szerepet játszik minden belső megújulásban! Ott, ahol Isten változásokat akar elindítani, ott, ahol megújulást munkál, ott először mindig az Ige tekintélyét állítja helyre az emberek életében!

5 **Nehémiás 8, 5-9.** Érdemes megfigyelni ennek az egész eseménynek a légkörét! Ezsdrás kinyitja a törvénykönyvet, a nép pedig feszült figyelemmel, egész lényével összpontosítva készül meghallani a törvénykönyvön keresztül megszólaló Istent. Ezsdrás és társai, nemcsak „**szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét**” (8a), hanem rögtön „**magyarázták**” (8b) is az olvasottakat. Mindez pedig a hirdetett ige, az igemagyarázat szerepét és fontosságát mutatja! Istennek akkor is, ma is tetszik az igehirdetés bolondsága által üdvözíteni az embereket! (Pál apostol logikája is ez: A hit hallásból van... de miként hallanának igehirdetők nélkül?)

Mi is volt a nép életében történő változások sorrendje? 1. Isten megnyitja a nép szívét és értelmét az írott kijelentés előtt. 2. Az írott kijelentés, hatást gyakorol az igehallgatók lelkiismeretére: bűn felismerés, szembesülés Isten véleményével. 3. Érzelmi reakció: a nép gyászolni és sírni kezd, a törvény hallgatása közben. 4. A heves érzelmi reakció akarati döntést munkál: bűnbánat, a bűn megvallása, megtérés Istenhez.

6 Nehémiás 8, 10-12. Furcsának tűnhet előttünk ez a folytatás! Ezsdrás és társai miért mondják ezt a bűnei felett bánkódó embereknek, hogy menjenek el enni és inni? Miként értsük ezt?

Meg kell értenünk, hogy Isten nem önsajnálatra hív! Vannak keresztyének, akik az egész életüket a bűneik felett való kesergésben töltik. Képtelenek örülni, mert mindig csak hiányosságaikra koncentrálnak. Nem más ez, mint az önsajnálat egy formája, de semmiképpen nem Isten szerint való dolog! **A bűnbánat tehát nem egyenlő az önsajnálattal!** A bűnbánat, az önmagam felett való elkeseredés, mindig feloldozás, megbocsátás után kiált! Isten pedig nem hagyja azt, hogy önsajnálattá legyen bűnbánatunk, mert azonnal beszél a bocsánatról is! **Isten azt akarja, hogy az önsajnálatnak helyett, a szabadulás feletti öröm legyen ránk jellemző!** Ha egy keresztyén ember megreked az önsajnálatban, és nem jut el a szabadulás öröméig, akkor tulajdonképpen semmi értelme sincs a bűn feletti kesergésének! Van Szabadító, és ezért van bocsánat! Miért kellene tehát keseregnünk?

7 És végül azt olvassuk, hogy az összegyűlt férfiak és nők mind **„megértették mind-azt, amire oktatták őket”** (12). Mi lett ennek a következménye? Egy csodálatos örömnep újra felfedezése! Ez a lombsátrak ünnepe, amely az Egyiptomból való szabadulás nagy-nagy örömnep! Arra gondoltam, hogy nem lehetne mindez a mi úrvacsoránkhöz hasonlítani? Nem válhatna-e számunkra a megterített asztal kínálta lehetőség igazi örömnepé? Hiszen mi ez, ha nem Isten diadalának alkalma a bűn fölött?

8 Sokszor gondolok arra, hogy **milyen szomorú az, hogy a reformáció számunkra a múlt egy darabja, és nem valami élő, valami szüntelenül élő folyamat.** Vajon Isten is így gondolja ezt? A megújulás nem lehet a múlt egy darabja, amelyre mindig vissza-visszaemlékezünk! Azt Isten itt és most akarja közöttünk elkezdni és bennünk elvégezni igéje és Szentlelke által azt, amit a korai egyház korszakában, a reformáció idejében, és ott, egykor a Hebridákon! Ámen!